

Aromes

En Charles Touché, director d'una de les més famoses galeries d'art de Barcelona, em va trucar el dia de Tots Sants, fet un manat de nervis. Feia poques hores que la central d'alarmes l'havia despertat per l'activació de dos volumètrics de la Sala Magna de la Galeria. La que exposava les obres més cares de pintors i escultors universals, com ara Plensa, Dalí o Caravaggio. Em volia veure. La policia li havia explicat que, efectivament, les càmeres de seguretat havien enregistrat tres homes prims, encaputxats i vestits de negre, els quals havien accedit a l'interior del centre d'art a través d'un forat practicat a la teulada de l'edifici. Amb cordes, s'havien despenjat, fins a arribar al sostre de cambra dels sistemes d'alarma i, un cop allà, havien inhibit qualsevol senyal d'alerta a l'exterior, per poder treballar amb comoditat.

Dels vigilants de seguretat, no n'hi havia ni rastre. Semblava que els haguessin raptat o desintegrat en cos i ànima. Només un dels seus telèfons mòbils i una gorra de l'uniforme restaven tirats pel terra de qualsevol manera, sense senyals de lluita aparents. La científica dels Mossos d'Esquadra, en la seva inspecció al lloc dels fets, havia detectat petjades de tres bames diferents, empremtes de puntes d'un model habitual de guants i, a l'exterior de l'empresa (a dins d'un contenidor d'escombraries), un retall de roba impregnat amb algun derivat del cloroform. Els investigadors atribuïen el robatori del quadre *Salvator Mundi*, de Leonardo da Vinci, a un grup de criminals organitzats, que operaven a nivell internacional. Una mena de mercenaris d'obres d'art, al servei de persones amb altíssim poder adquisitiu.

Si en Charles Touché em trucava, no era que no es refiés dels cossos de seguretat d'aquest país, ni que no tingués la certesa que l'asseguradora cobriria els danys i perjudicis soferts (que ho donava per suposat), sinó perquè hi havia alguna cosa diferent a la Sala Magna, de la qual la policia no havia fet cas. Es referia a una olor intensa, dolça, penetrant, que li recordava alguna fragància que no sabia identificar. En Charles Touché —de corpulència fonda pels quatre costats, el cul ample com dues butaques de cinema i el caminar pausat i feixuc— confiava en mi perquè el pogués ajudar, en qualitat de pèrit perfumista de la prestigiosa firma *Saintollan*, ubicada a Barcelona. De petits —en Charles i jo— havíem compartit escola, universitat, nòvia i servei militar. Després, cap a la trentena d'edat, el destí ens va portar per camins diferents. Ell s'havia convertit en un home ric, molt valorat en els cercles artístics i, per sobre de tot, ben alimentat, gràcies als restaurants cars que freqüentava matí, tarda i nit. Jo, en canvi, als meus seixanta-dos anys acabats de fer, havia conservat la meua forma física, fibrada, gràcies a l'alimentació espartana, les liposuccions, els *liftings* i les injeccions de creatina, que m'injectava dia sí i dia també, en sortir del gimnàs. El resultat va ser que, gràcies al meu tarannà d'home elegant, segur de mi mateix, vaig conèixer a Madame Gillotan. Una empresària francesa de seixanta anys,

Jordi Policarp

Professora Núria Martí Constans

El relat breu a través dels sentits. Taller de creació i anàlisi de textos

Palafrugell – novembre 24

ansiosa d'aventures amoroses amb senyors de la seva edat, que, en poc temps, em va convertir en un prestigiós perfumista, cotitzat per les principals fàbriques de perfums d'uns quants països europeus.

Podríem dir que, gràcies a les virtuts del meu nas prominent, vaig detectar els matisos i les notes de color d'aquella fragància tan especial. A la Sala Magna, suraven traces de vainilla, fulles seques de tabac, lleugerament fumades, lavanda, mel, bergamota i un discret rerefons de canyella. Sens dubte, aquella olor corresponia, al cent per cent, al perfum *Naxos* de *Xerjoff*. Una de les fragàncies més selectes i amb més personalitat, a l'abast de poca gent, pel seu elevat preu i per les costoses essències utilitzades en la seva producció. Aquella fragància, de preu excessivament indecent, només es podia aconseguir en llocs exclusius de Dubai, Mykonos, Frankfurt del Main, Londres, Oxford, Lisboa, i al carrer de Consell de Cent, 312, de Barcelona.

La recerca policial va ser del tot positiva. Les investigacions es van centrar en les persones que havien tingut alguna mena de relació amb la compra d'aquesta essència perfumada i el meu amic sexagenari Touché.

Temps després, vaig saber que els investigadors havien analitzat les dades de les vendes d'aquest perfum, les trucades telefòniques dels sospitosos i les imatges exteriors de càmeres properes a la perfumeria del carrer de Consell de Cent, 312. Les quals van permetre identificar a la milionària i revellida esposa, senyora de Touché. Pel que em van explicar, sembla que la muller del meu amic utilitzava la botiga de perfums com a punt de trobada amb gent experta a col·locar pintures valuoses en el mercat negre. En declaracions policials, com a sospitosa, la vella esposa havia confessat que ho havia fet per sentir —ni que fos un sol cop en la seva dilatada vida— l'emoció de fer una cosa arriscada i (sobretot) per veure la cara del seu marit, quan descobrís que havien robat el quadre del qual estava tan enamorat. L'objectiu final —va confessar— era minimitzar les pèrdues econòmiques, estafant la companyia d'assegurances, i tenir la satisfacció que no veuria mai més la maleïda i horrible pintura de Leonardo da Vinci. Aclarida l'autoria dels fets, els esforços policials se centraven a recuperar la famosa pintura, probablement enviada al mercat negre de Dubai, on un comprador —sense escrúpols— la faria seva, sense fer preguntes de la procedència d'aquella peça d'art tan cobejada.

Dies després, en l'escorcoll del pis de lloguer on vivien temporalment els vigilants de seguretat del centre d'art, van localitzar dos bitllets d'avió amb origen a Dubai i una ampolla del perfum *Naxos* de *Xerjoff*. Sens dubte, un obsequi altruista de l'esposa del meu amic, per l'estimada col·laboració dels dos vigilants en el muntatge teatral del forat de la teulada i cordes penjants, en l'avui dia desprestigiada i arruïnada negoci del senyor Touché.

Jordi Policarp